

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi G.A.

o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Rejonowego
w K. z dnia 7 maja 2012r., sygn. akt I C .../10

oraz w następstwie apelacji powódki wyrokiem Sądu Okręgowego w K.
z dnia 8 listopada 2012r., sygn. akt VII Ca .../11 wydanymi
w sprawie z powództwa G.A.

przeciwko J. R.i U.R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 lutego 2017 r.,
zażalenia G.A.

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 22 marca 2016 r., sygn. akt VII Ca .../15,

1) oddała zażalenie,

**2) zasądza od G.A. na rzecz J. R. kwotę 600 (sześćset) złotych
tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego przed
Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa G.A. przeciwko J.R. i U. R. o zapłatę, w wyniku wniesionej przez powódkę skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K., postanowieniem z dnia 22 marca 2016 r. tenże Sąd odrzucił skargę i nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu pozwanym kosztów postępowania skargowego.

Powyższe postanowienie zaskarżyła zażaleniem powódka wnosząc o jego uchylenie podnosząc zarzuty naruszenia art. 410 § 1, 403 § 2 i 328 § 2 w zw. z art. 361 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że szczególnym warunkiem dopuszczalności skargi o wznowienie, którego niespełnienie powoduje, że podlega ona odrzuceniu, jest wymaganie, aby została ona oparta na ustawowej podstawie (art. 410 § 1 k.p.c.). Mimo sporności zagadnienia jak pojęcie to powinno być rozumiane, w orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa stanowisko, że skarga o wznowienie nie opiera się na ustawowej podstawie nie tylko wówczas, gdy podana w niej podstawa nie odpowiada wzorcowi którejkolwiek z podstaw wskazanych w kodeksie, lecz także wtedy, gdy podstawa ta odpowiada wprawdzie temu wzorcowi, ale w rzeczywistości nie wystąpiła (por. m. in. postanowienia SN: z 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/5, LEX nr 533865; z 7 lipca 2005., IV CO 6/05, Biul. SN 2005, nr 9, s. 18; z 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 48; SN z 24 stycznia 2007 r., III CZ 1/07, LEX nr 533907; z 19 marca 2009 r., III CZ 12/09, LEX nr 584754; SN z 12 marca 2010 r., III CZ 6/10, LEX nr 852673; z 20 maja 2011 r., III CO 5/11, OSNC 2012, nr 2, poz. 21; z 25 maja 2012 r., I CZ 35/12, LEX nr 1214537; z 14 czerwca 2012 r., I CZ 51/12, LEX nr 1214538). Tym samym nie można podzielić zarzutu skarżącej dotyczącego naruszenia art. 410 § 1 k.p.c. przez odrzucenie jej skargi o wznowienie z tego powodu, że podane przez nią podstawy wznowienia nie zaistniały.

Skarga o wznowienie została oparta także na dwóch podstawach t.j. art. 401 pkt 2 k.p.c. oraz 403 § 2 k.p.c. Odnosząc się do pierwszej podstawy skarżąca podnosiła, że nieważność postępowania wynikała z braku należytej reprezentacji powódki i pozbawienia jej możliwości działania. Trafnie jednak Sąd Okręgowy wskazał, że już powołane w skardze okoliczności przeczą możliwości uznania, że doszło do nieważności postępowania. Nawet jeśli przyjąć, że w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji powódka była reprezentowana - w pewnym jedynie okresie - przez osobę która nie mogła być pełnomocnikiem, to jeszcze przed ostatnim terminem rozprawy doszło do ustania tej wadliwości, gdyż powódka oświadczyła, że będzie w dalszym toku postępowania reprezentowała się sama. Ponadto trudno uznać, że powódka została pozbawiona możliwości obrony swych praw wskutek naruszenia przepisów prawa. Powołuje ona w skardze rzekome naruszenie przez sąd m.in. przepisów o postępowaniu dowodowym przez oddalenie wniosków powódki oraz niedopuszczenie z urzędu dowodów niezbędnych do wykazania jej twierdzeń. Nie sposób jednak uznać, że powódka rzeczywiście była z tych powodów pozbawiona możliwości obrony, o czym świadczy jej inicjatywa w toku postępowania przed sądem pierwszej i drugiej instancji. Powódka, mimo że nie jest prawnikiem, miała należyte rozeznanie w podejmowanych czynnościach, rozumiała kierowane do niej pouczenia i trudno przyjąć, że na sądzie spoczywały obowiązki do prowadzenia postępowania dowodowego za powódkę.

Nie można także uznać, że powołane przez powódkę środki dowodowe spełniają wymagania z art. 403 § 2 k.p.c. Według tego przepisu można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Do środków dowodowych odnosi się wymaganie, aby zostały one wykryte. Wykrycie środków dowodowych oznacza powzięcie wiadomości o nich, przy czym dowiedzenie się o danym środku dowodowym powinno być tego rodzaju, aby możliwe było jego powołanie (postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2011 r., II CZ 180/10, LEX nr 785878). Wynika z tego, że dowiedzenie się powinno nastąpić dopiero w chwili, w której strona nie mogła już zgłosić wniosku o przeprowadzenie przez sąd danego

środka dowodowego. Skarżąca nie sprostала jednak temu wymaganiu, co trafnie zauważył Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Zarówno bowiem dowód z zeznań świadka [...] mógł być wykorzystany w toku postępowania przed sądami *meriti*. Sąd Okręgowy w niebudzący sposób wykazał, że powódka miała świadomość o tym, jakie informacje posiadają świadkowie jeszcze przed wydaniem prawomocnego wyroku. To samo dotyczy zdjęć znajdujących się w aktach sprawy 2 Ds. .../10 prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w K.. Pozwani w odpowiedzi na skargę o wznowienie postępowania zakwestionowali powołaną w skardze okoliczność, że o istnieniu tych zdjęć powódka wiedziała jeszcze przed prawomocnym zakończeniem postępowania, gdyż wniosowała o wydanie ich kopii z akt Prokuratury Rejonowej (t. V, k. 997). Ponadto w aktach sprawy znajduje się przedstawiona przez powódkę dokumentacja fotograficzna obejmująca zdjęcia mieszkania z dnia 30 czerwca 2011 r., czyli z dnia wyprowadzenia się pozwanych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie powódki. Rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. Sąd Najwyższy uwzględnił argumenty przytoczone przez Sąd Okręgowy w K. w postanowieniu z dnia 9 maja 2016 r.

jw

kc